

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
1Гж1 848/2026
15.04.2026. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ у већу састављеном од судија Зорана Милошевића, председника већа, Ксеније Џомбић и Драгане Савић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Стевана Арсекића из Ниша, чији је пуномоћник Маја Јевремовић, адвокат из Ниша, против туженог Александар Михајловић ПР Радња за такси превоз и превоз робе у друмском саобраћају Лупус транс Ниш, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из Ниша, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 05.12.2025. године, исправљене решењем Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 27.01.2026. године у седници већа одржаној дана 15.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 05.12.2025. године, исправљена решењем Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 27.01.2026. године у ставу другом и трећем изреке, у ставу четвртом и петом изреке у делу који се односи на период од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, у усвајајућем делу става шестог изреке за 2020. годину у износу од 15.517,10 динара, са законском затезном каматом почев од 25.05.2020. године, као и за 2021. и 2022. годину и у овом делу жалбе тужиоца Стевана Арсекића из Ниша и туженог Александар Михајловић ПР Радња за такси превоз и превоз робе у друмском саобраћају Лупус транс Ниш, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 05.12.2025. године, исправљена решењем Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 27.01.2026. године у делу става првог изреке, тако што се **УТВРЂУЈЕ** да је тужилац код туженог био у радном односу на неодређено време у периоду од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, са пуним радним временом, на радном месту „такси возач“.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 05.12.2025. године, исправљена решењем Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 27.01.2026. године у преосталом делу става првог изреке и тужба тужиоца у делу у коме је одлучено о захтеву тужиоца да се утврди да је тужилац био у радном односу за период од 01.05.2020. године до 30.06.2020. године, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 05.12.2025. године, исправљена решењем Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 27.01.2026. године у преосталом делу става четвртог, петог и усвајајућем делу става шестог изреке и тужба тужиоца у делу у коме је одлучено о захтеву тужиоца за исплату неисплаћене увећане зараде за период од 01.05.2020. године до 30.06.2020. године исплати и то:

- по основу рада на дан празника који је нерадни дан, за месец мај 2020. године износ од 4.555,06 динара, са законском затезном каматом почев од 01.07.2020. године, до коначне исплате;

- по основу рада ноћу, за месец мај 2020. године износ од 8.146,59 динара, са законском затезном каматом почев од 01.07.2020. године, до коначне исплате;

- по основу рада дужег од пуног радног времена, за месец мај 2020. године износ од 23.292,38 динара, са законском затезном каматом почев од 01.07.2020. године, до коначне исплате и за месец јун 2020. године износ од 22.933,49 динара, са законском затезном каматом почев од 01.08.2020. године, до коначне исплате;

као и у делу у коме је тражио да се тужени обавезе да у корист тужиоца на износе досуђене у овом ставу изреке извршио уплату припадајућих доприноса за

обавезно социјално осигурање, надлежним фондовима ПИО, РЗЗО и НСЗ, по стопи на дан уплате и у делу у коме је одлучено о накнади штете за неискоришћени годишњи одмор за 2020. годину преко досуђеног износа од 15.517,10 динара до траженог износа од 21.615,93 динара, са траженом законском затезном каматом, **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољена.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима поступка садржана у ставу седмом изреке пресуде Основног суда у Нишу П1 662/2025 од 05.12.2025. године, исправљена решењем од 27.01.2026. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Александар Михајловић ПР Радња за такси превоз и превоз робе у друмском саобраћају Лупус транс Ниш да тужиоцу Стевану Арсекићу из Ниша на име трошкова парничног поступка исплати износ од 478.062,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 400.000,00 динара почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да је тужилац дана 01.05.2020. године засновао радни однос код туженог, на неодређено време, са пуним радним временом, на радном месту „такси возач“. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужиоцу радни однос код туженог престао на незаконит начин. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади штету на име незаконитог престанка радног односа у износу од 223.035,48 динара, са законском затезном каматом почев од 10.06.2022. године, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде за период од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, по основу рада на дан празника који је нерадни дан, рада ноћу, рада дужег од пуног радног времена и на име времена проведеног у раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, исплати појединачно назначене

месечне износе, ближе означене у овом ставу изреке првостепене пресуде, са законском затезном каматом почев од дана доспелости до коначне исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да у корист тужиоца на износе досуђене у ставу четвртом изреле изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима ПИО, РЗЗО и НСЗ, по стопи на дан уплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор исплати, и то: за 2020. годину износ од 21.615,93 динара, за 2021. годину износ од 39.688,77 динара и за 2022. годину износ од 9.922,19 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.05.2022. године, до коначне исплате, док је део тужбеног захтева који се односи на исплату законске затезне камате за 2020. годину почев од 01.08.2021. године до 24.05.2022. године, одбијен као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 400.000,00 динара, са законском затезном почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Решењем првостепеног суда од 27.01.2026. године исправљена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке тако што уместо датума „01.07.2020. године“ треба да стоји датум „01.05.2020. године“, док је у преосталом делу првостепена пресуда остала неизмењена.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу другом, трећем и седмом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом Апелационом суду у Нишу да првостепену пресуду у побијаном делу преиначи и усвоји тужбени захтев тужиоца у целисти или да исту укине и одлучи о захтевима странака.

Благовремену жалбу и допуну жалбе против пресуде изјавио је и тужени, побијајући је у усвајајућем делу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Нишу преиначи

првостепену пресуду и одбије тужбени захтев у целости или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386 Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“, број 72/2011, 49/2013, 74/2013, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023), Апелациони суд је нашао:

Жалбе парничних странака су делимично основане.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео тужбу у овој правној ствари дана 14.06.2022. године, наводећи да је у периоду од априла 2020. године до априла 2022. године обављао послове на радном месту „такси возач“ код туженог, али да тужени са њим није закључио уговор о раду, при чему је истакао да је дана 09.05.2022. године сазнао да је био пријављен на социјално осигурање у период од 14.05.2021. године до 09.07.2021. године. Поред тога, истакао је да му је у периоду обављања рада код туженог зарада исплаћивана „на руке“, али да му није исплаћивана увећана зарада за рад на дане празника који су нерадни дани, рада ноћу и прековременог рада, и то у режиму рада који је подразумевао радно време од по 12 сати, у ноћној смени, од 17:00 до 05:00, шест дана у недељи. Истакао је и захтев да се утврди да му је радни однос престао дана 24.04.2022. године без правног основа, имајући у виду да није потписао никакав акт о престанку радног односа. Тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца и указао да је тужилац код туженог био у радном односу у периоду од 14.05.2021. године до 09.07.2021. године, на коју околност је доставио уговор о раду од 14.05.2021. године, закључен са тужиоцем, за који период му је зарада исплаћена у целости, те да је и фактички рад тужиоца престао дана 09.07.2021. године, па је предложио да суд одбије тужбени захтев тужиоца као неоснован. Током поступка изведен је доказ

саслушањем парничних странака и сведока који су се изјашњавали о периоду радног ангажовања тужиоца и режиму рада код туженог, као и вештачење од стране вештака економско финансијске струке. Поред тога, изведен је и доказ читањем пресуде Прекршајног суда у Нишу Пр 2009/2022 од 12.04.2022. године, којом је тужилац оглашен одговорним за прекршај који је учињен дана 13.01.2022. године, управљајући моторним возилом туженог, регистарских ознака „NI 0547-TX“, као и читањем прекршајног налога МУП РС, ПУ у Нишу број 205210183004 од 07.07.2020. године, којим је утврђено да је тужилац дана 07.07.2020. године у 03:22 учинио прекршај моторним возилом туженог, регистарских ознака „NI 0547-TX“.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд делимично је усвојио је тужбени захтев тужиоца и утврдио да је тужилац дана 01.05.2020. године засновао радни однос код туженог, налазећи да је тужилац доказао да је код туженог обављао фактички рад, са свим карактеристикама радног односа, те је закључио да су испуњени услови за примену фикције из члана 32 став 2 Закона о раду. Поред тога, првостепени суд усвојио је тужбени захтев тужиоца и у делу у коме је тражио исплату увећане зараде и накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора, а имајући у виду утврђено чињенично стање и правила о терету доказивања. Са друге стране, првостепени суд одбио је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се утврди да му је радни однос престао без правног основа и накнаду штете због незаконитог престанка радног односа, налазећи да је тужилац на сопствену иницијативу престао са радом код туженог.

Апелациони суд налази да се закључак првостепеног суда у делу који се односи на утврђење радног односа може делимично прихватити, односно за период од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, те да је у преосталом делу ствар правноснажно пресуђена, па је донета одлука као у ставу другом и трећем изреке ове пресуде.

Према члану 32 став 1 Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017, 113/2017 и 95/2018) уговор о раду се

закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику. Ставом 2. истог члана прописано је да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1 сматраће се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Ова правна фикција омогућује да радни однос настане и без закључења уговора у писаном облику. За њену примену довољно је да је радник ступио на рад, па се сматра да је даном почетком рада засновао радни однос. Правило из члана 32. важи за све видове заснивања радног односа (радни однос на неодређено време, радни однос на одређено време, на пробни рад и за остале модалитете са непуним радним временом, рад ван просторија послодавца). Да би се сматрало да је до закључења радног односа дошло потребно је да постоји спремност односно воља послодавца да раднику омогући рад односно спремност радника да ради. У тој обостраној спремности крије се сагласност обе странке да се успостави радни однос. Она је заправо знак да су радник и послодавац постигли неформални споразум о заснивању радног односа.

У конкретном случају, из исказа парничних странака и саслушаних сведока утврђено је да је тужени код тужиоца у периоду обухваћеном тужбеним захтевом обављао фактички рад, без закљученог уговора о раду, осим за период од 14.05.2021. године до 09.07.2021. године, те првостепени суд правилно налази да су испуњени услови за утврђење постојања радног односа, па су жалбени наводи туженог којима се оспорава овакав закључак првостепеног суда оцењени као неосновани.

Имајући у виду претходно наведено, те како је током првостепеног поступка утврђено да је фактички рад тужиоца код туженог престао дана 24.04.2022. године, Апелациони суд донео је одлуку као у ставу другом изреке ове пресуде и утврдио да је тужилац код туженог био у радном односу у периоду од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године.

Правилно је првостепени суд одлучио и када је донео одлуку о делу тужбеног захтева који се односи на исплату потраживања из радног односа за период од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, имајући у виду утврђено чињенично стање и правила о терету доказивања, па је првостепена пресуда потврђена у овом делу, односно у делу у коме је одлучено о исплати увећане зараде и накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор.

Чланом 76 Закона о раду прописано је да у случају престанка радног односа, послодавац је дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора (став 1). Накнада из става 1. овог члана има карактер накнаде штете (став 2).

Чланом 108 истог закона прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то: 1) за рад на дан празника који је нерадни дан – најмање 110% од основице; 2) за рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде – најмање 26% од основице; 3) за прековремени рад – најмање 26% од основице; 4) по основу временаведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца (у даљем тексту: минули рад) – најмање – 0,4% од основице (став 1). Ако су се истовремено стекли услови по више основа утврђених у ставу 1. овог члана, проценат увећане зараде не може бити нижи од збира процената по сваком од основа увећања (став 3). Основицу за обрачун увећане зараде чини основна зарада утврђена у складу са законом, општим актом и уговором о раду (став 5).

Приликом доношења одлуке о делу тужбеног захтева који се односи на износ увећане зараде за период од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, првостепени суд правилно је имао у виду да тужени није доставио било какву евиденцију о радном времену тужиоца, при чему је исказима сведока потврђен режим рада тужиоца код туженог, који је подразумевао радну недељу од шест дана,

са радним временом од 12 часова у ноћној смени у периоду од 17:00 до 05:00, док је висина увећане зараде утврђена на износ минималне зараде као основице за обрачун.

Правилно је првостепени суд одлучио и у делу који се тиче накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора, сразмерно утврђеном периоду трајања радног односа, за 2020, 2021. и 2022. годину, сходно члану 76 Закона о раду и чињеници да тужени није доказао да је тужилац у овом периоду користио годишњи одмор и у ком обиму, па је првостепена пресуда потврђена и у овом делу.

Жалба тужиоца неоснована је у делу у коме се побија правилност закључка првостепеног суда у односу на одлуку из става другог и трећег изреке побијане пресуде. Наиме, током првостепеног поступка утврђено је, што и првостепени суд правилно цени, да је тужилац туженом дана 24.04.2022. године врати кључеве возила којим је био задужен и да је одбио да ради, при чему се исти након овог догађаја није враћао на рад, нити је контактирао са туженим у циљу радног ангажовања.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, из изнетог се може закључити да је тужиоцу радни однос престао на сопствену иницијативу, па је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да му је радни однос престао без правног основа, неоснован, што и првостепени суд правилно закључује. Како је одлука о накнади штете због незаконитог престанка радног односа у узрочној вези са овом одлуком правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев и у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Имајући у виду све претходно наведено, првостепена пресуда делимично је потврђена у ставу другом и трећем изреке, у ставу четвртом и петом изреке у делу који се односи на период од 01.07.2020. године до 24.04.2022. године, у усвајајућем делу става шестог изреке за 2020. годину у износу од 15.517,10 динара, са законском затезном каматом почев од 25.05.2020. године, као и за 2021. и 2022.

годину и донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

Са друге стране, првостепени суд је приликом доношења одлуке из преосталог дела става првог, четвртог, петог и усвајајућег дела става шестог изреке првостепене пресуде одлучио о делу тужбеног захтева који је правноснажно пресуђен, па је у овом делу првостепена пресуда морала бити укинута и тужба тужиоца одбачена, сходно члану 391 став 2 Закона о парничном поступку, те је донета одлука као у ставу трећем и четвртом изреке ове пресуде.

Наиме, првостепеном пресудом у овој правној ствари П1 1277/2022 од 17.01.2025. године, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца који се односи на утврђење да је тужилац засновао радни однос код туженог, на неодређено време, са пуним радним временом на период од 01.05.2020. године до 30.06.2020. године, као и делу који се односи на исплату потраживања на име увећане зараде који се односи на овај период и на накнаду штете на име неискоришћеног годишњег одмора за сразмерни део за 2020. годину, у ком делу иста није била побијана жалбом, па је у овом делу већ правноснажно одлучено о тужбеном захтеву тужиоца.

Додатно, одлуком о трошковима поступка, која је заснована на одредбама члана 153 став 1 и 154 Закона о парничном поступку и донета сагласно важећој АТ, правилно је првостепени суд, а сагласно опредељеном захтеву тужиоца, обавезао туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка на име састава тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 27.500,00 динара, на име приступа и заступања на девет одржаних рочишта за главну расправу у износу од по 32.500,00 динара, на име приступања и заступања на два неодржана рочишта у износу од по 18.750,00 динара и на име трошкова вештачења износ од 18.750,00 динара, односно укупан износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд био у

обавези да тужиоцу призна трошкове на име судске таксе за тужбу и првостепену пресуду у износу од по 39.031,00 динара, односно у висини обрачунатој у односу на новчани део тужбеног захтева, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима парничног поступка и тужиоцу признати трошкови поступка од још 78.062,00 динара, без законске затезне камате, обзиром да је тужилац захтев за исплату затезне камате истакао само у односу на адвокатске трошкове.

Са друге стране, неосновано се жалбом тужиоца побија првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима у коме је одбијен захтев за увећање по основу више захтева, будући да сви захтева произлазе из истог чињеничног и правног основа. Трошкови другостепеног поступка нису признати парничном странкама, имајући у виду успех странака у парничном поступку, као и незнатан успех обе странке у поступку поводом правног лека.

Имајући у виду речено, применом одредби члана 390, члана 391 став 2 и члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 15.04.2026. године, 1 Гж1 848/2026

Судијски помоћник – записничар

Сања Томић

Председник већа – судија

Зоран Милошевић